

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΝΘΥΜΟΥ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΟΥ

"Όταν έτελειωσε τὸ γάμημα, ὁ Θωμάς Χόβαττ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ φρουρίου, ὃ δὲ διοικητὴς ἀνέλαβε πρόθυμα νὰ χρησιμεύσῃ σ' αὐτὸν καὶ στοὺς συνοδοὺς του ὡς ὁδηγός. Ἐνῶ τοὺς περιέφερε μέσα ἀπὸ σκοτεινὰς στοῖες καὶ ἀναριθμητὰ ἰσόγεια πηγαίνοντας πάντα μπροστὰ, ὁ Ρογήρος βίβηκε εὐκαιρία νὰ διαφύγῃ γιὰ λίγο τὴν προσοχὴν του καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Μόλις ἔφτασε στὴν κεντρικὴ αἴθλη τοῦ πενθίμου κτιρίου, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ γύρω του μὲ προσοχὴ τοὺς τοίχους καὶ τοὺς πάγκους.

Σὲ λίγο κατώφθηκε νὰ χωθῆ μέσα σὲ μιὰ μακρὰ σκοτεινὴ καμάρα καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ μὲ ἀφανταστὰς δυσκολίας στὴν κορυφὴ τοῦ τείχους. Ἀπὸ καὶ μορσοῦσε νὰ ἰδῆ ὀλόκληρον τὸ φρούριον, ἀλλὰ ἐμπεδίζονταν ἀπὸ τὸ δικτὶο λύγγο, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν κατὰ κλειστά μὲ πρόσθετες σανίδες. Αὐτὸ τὸν ἔβαλε σὲ ὑποψία καὶ ψιθύρισε :

— Ἐκεῖ μέσα θὰ τὴν ἔχουν!...

Ὁ Ρογήρος ἐπέληψε τὸν πάγκον μὲ μεγάλη προφύλαξι καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ μὲ φωνὴ γλυκεῖα καὶ καθαρὴ τὸ συγκινητικὸν τραγούδι τοῦ ἀποχωρητικῆς τῆς βασίλισσας Μαρίας Στοιάρτ πρὸς τὴν γαλιμημένην τῆς Γαλλίας :

*"Ἐχε γειά, χώρα τῆς Γαλλίας χαριτωμένη,
ὡ ἐὼν πατρίδα τρισαγαπημένη.
Χαίρε, Γαλλία, ὅπου πέρασα τὴ νεότητή!
Ἐχέτε γειά, παλῶν μου χρόνοι πρώτοι!*

Ἀφοῦ ἔβαλε τοὺς πρώτους στίχους, περίμενε νὰ περάσουν κάμποσα λεπτά καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ δόθηκε καμιά ἀπάντησι ἄρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἐξάφνα ὅμως ἀναστήθηκε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά...

Μιά φωνὴ τριφερὴ καὶ δροσερὴ, ποὺ φωνάταν ὅμως σὰν νάβγαιεν ἀπὸ τάφο, ἔβαλε πίσω ἀπ' τοὺς ἀδιαλείπτους τοίχους τῆς φυλακῆς τὴν τελευταία στροφή τοῦ συγκινητικῆς τραγουδιοῦ :

*"Ἐχω ἐμπιστοσύνη στὰ αἰσθηματὰ
(σου),
πάντα νὰ θυμάσαι τὴ βασίλισσά σου!*

— Ὡ βασίλισσά μου! Ὡ μητέρα μου! ψιθύρισε ὁ Ρογήρος κινδυνεύοντας νὰ πῆσῃ ἀπ' τὴν ταραχὴν του. Θὰ κάμω ὅ, τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ ἴδω...

Ἐπειτα ξαναῆρε τὸν ἴδιον ὁρῶμα καὶ σὲ λίγο βρισκόταν κοντὰ στὸ διοικητὴ καὶ στοὺς ξένους του, χωρὶς νὰ ἔχη παρατηρηθῆ ἢ ἀπουσία του στο μεταξὺ.

Ὁ μεθυστικὸς ἄνηκετὴς τοῦ διοικητοῦ, ὁ Βίλντ, φροτάθηκε στὸν ὄμο του τὸ καλάθι μὲ τὰ κρασιά, πῆρε τὸν κατήφορον τοῦ φρουρίου καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ χωριὸ καὶ ἔφτασε στὴ μέση τῆς δεικτροστοχίας, ἔβραδνε τὸ βῆμα του καὶ σταμάτησε. Κάθισε ἀπάνω σ' ἓνα ἀπαλὸ στῆμα ἀπὸ χορτάρι καὶ ἀνοιγόντας τὸ καλάθι, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ ἀπληστία τὸ περιεχόμενον του.

— Τὶ μιὰ περισσώτερη, τὶ μιὰ λιγώτερη, τὸ ἴδιον κάνει! μονομιθῶσε ἑλπιτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψη.

Πῆρε στὰ χεῖρα του μιὰ μπουκάλια καὶ ἀφοῦ τὴν ἐξεθούλωσε, τὴν ἔφερε στὸ στόμα του καὶ ρουφήξε τὸ μῶσ ἀπ' τὸ περιεχόμενό της. Τὴν ἄφησε ἑλπιτα κάτω καὶ πλατάγισε εὐχαριστημένως τὴ γλῶσσά του.

— Μὰ τὴν πιστὴ μου, εἶνε ἀγίασμα! εἶπε, δὲν ἔχω ξαναβάλει στὸ στόμα μου τέτοια πράγματα. Ζήτω τὸ Γαλλικὸ κρασί! Πίνω τὸ ἰσόλοιο στὴν ὑγείαν τὸν Γάλλον...

Καὶ χωρὶς νὰ γάση καθὼς ἦρε καὶ τὸ ἰσόλοιο κρασί καὶ πέταξε σ' ἓνα χωράκι τὴν ἀδειὰ μπουκάλια. Ξαναῆρε βίστερα στὸν ὄμο τὸ καλάθι καὶ ἔξακολούθησε τὸ ὁρῶμα του. Τώρα ὅμως δὲν ἔδεκτόταν καλὰ στὰ πόδια του καὶ κάθε λίγο τριζάλε...

Ὅταν ὁ Βίλντ, βίστερα ἀπὸ κούνησι ὄμο, ἔφτασε στὸν πάγκον τῆς διοικήσεως, βρισκόταν σὲ τέτοια γάλια, ποὺ καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ γέρο-θρονοῦς, ποὺ τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ καιρὸ, διωλόγησε ὅτι δὲν τὸν εἶχε ξαναδαῖ τόσο πιωμένο. Ἀφοῦ παρώθηκε στὸ θρονοῦ τὸ καλάθι μὲ τὶς μπουκάλιας, ξαναῆρε τὸ ὁρῶμα πρὸς τὴ Βεϊλάνδη, τριζάλλοντας καὶ σκορτάφτοντας κάθε τόσο.

Ἐπειτα ἀπὸ διὰ ὄρες ἡ διοικησι Λαγκιστάν, ὁ Θωμάς Χόβαττ, ἢ διὰ κοπέλλες καὶ ὁ Ρογήρος Βάλτερ, καθὼς ἐπήγαναν στὸν πάγκον, παρετήρησαν στὸ μένος ἀρρυθρῶς ὅπου ἄρχισε ἡ δεικτροστοχία. Ἐνα πῆμα ξαπλωμένο ἀνάσκελα, μὲ τὰ μάτια ἀναστὰ καὶ παγωμένα...

Ἡ τρεῖς γυναίκες, μόλις εἶδαν αὐτὸ τὸ αἰσθητὸ θέματα, ταραχτήσαν ὑπερβολικά.

— Μὰ αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος, ψιθύρισε ὁ Ρογήρος, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐδιόταξε ὁ Ἰάκωβος νὰ μεταφέρῃ στὸν πάγκον τὰ κρασιά... Πῶς πέθανε; Τὸν σκοτώσαν; Ἐλαβε συγχωρὴ; Τὶ σινέβη;...

— Δὲν καταλαβαίνεις; εἶπε ὁ Χόβαττ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦρε ἀπ' τὸ κρασί ποὺ κουβαλιόσε καὶ διητητήσθηκε!

— Πῶς! ἔτραυλσε ὁ νέος χλωμαίνοντας μὲ μιάς. Τὸ κρασί ποὺ προφύζονταν γιὰ τὴ βασίλισσα!...

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Ροβέρτο Λούντιν, τὸν διέκοψε ὁ δούξ. Καὶ δὲν ἄκουσε ὅτι ὁ κείνος αὐτὸς ἐπρότεινε στὴν Ἐλισάβετ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ τῆς μὲ δηλητήριο;

— Ἀ, ναί! Θεὲ μου, τί φρεῖν!... Ἡ δύστηνη βασίλισσα κινδυνεύει!...

— Μὴν ταράττεσαι ἔτσι εἰκόλα, φίλε μου. Ἴσως μποροῦμε νὰ τὴ σώσωμε, ποὺς ἔχει... Ἀφοῦ σὰς ἀπερρίθμηκε μὲ τὸ τραγούδι της, ἔφερε πῆξ καὶ φροντίσαμε γιὰ τὴ σωτηρία της. Πᾶμε γρήγορα ὅμως γιὰ νὰ στείλωμε ἓναν ἑμπιστὸ ἄνθρωπο μὰς νὰ κερῆν κάποιον τὸ πῆμα αὐτὸ τοῦ δυστυχισμένου. Ἠδέξει νὰ ἀποφύγομε κάθε ἐνέργεια ποὺ θὰ μαρφοῦσε νὰ διεγερῆ τὶς ἰσχυρὰς τοῦ Ἰακώβου καὶ ποὺ πολὺ τὸ δέιστερον.

Οἱ δύο ἄνδρες τράβηξαν τὸ πῆμα σ' ἓνα γιντᾶκι καὶ ξαναῆραν βιαστικά τὸ ὁρῶμα πρὸς τὸν πάγκον.

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

"Ἄς ἔδοξομε τώρα στὴν πένθημι φυλακὴ τῆς Βεϊλάνδης, ὅπου βίσκεται ἡ Μαρία Στοιάρτ, ἡ ἄτυχη βασίλισσα. Ἡ ὑψηλὴ αἰχμάλωτος εἶχε ἀκούσει πραγματικά πρὸ ὀλίγον τὸ Ρογήρον νὰ τραγουδῆ κάτω ἀπ' τὸ κελλὶ τῆς καὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

— Βλέπετε λοιπόν, καλὴ μου Ἰουδιθ, εἶπε στὴν πιστὴ ἀκόλουθό της, ὅτι οἱ φίλοι μὰς δὲν ἔταψαν ἀκόμα μὲ μιάς θυμωμένοι καὶ νὰ μὰς ἀγαποῦν;

Ἡ Ἰουδιθ, ἡ ὁποία ὀσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο καὶ περισσώτερον ἀφαισιωνόταν στὴν κυρία της, ἀπάντησε μ' ἓναν ἄναστεναγμό.

(Ἀκολουθεῖ)

Δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ τόσο πιωμένο!...